

Дамян Дамянов

Песента се носи глъчна

В памет на Васил Попов

„ИСКА МИ СЕ ДА ЖИВЕЯ,
И ДА ПЕЯ, ДА СЕ СМЕЯ!“
Песента се носи глъчна. Пял моите другари.
И аз пея. И се смея. А ме дави скръб от нея.
Нещо много ми е мъчно. Нещо ето тук ме пари.
Бяхме десет. Точно десет. Точно тая песен пяхме.
Точно тук. На тази маса. А пък днес ги гледам
– девет...
Утре – осем... С една песен.
А пък десет, десет бяхме.
Седем, шест... Но има песен... „Иска ми се...“
А пък ревам.
„Иска ми се!“ – ревам бесен. Десет същата я
пяхме.
Но отново, ах, отново, мъката ми вътре гасне.
Гасне всичко зло със нея. И пак нея. И лудея.
Кой го знае (свят лъжовен) как сме, що сме,
Докога сме...
... „Иска ми се да живея! Иска ми се да...“

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Валентина Димитрова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8071>]